

det var Ordføreren for det Udvalg, hvortil Loven havde været henvist, som repræsenterede den specielle Sagfundskab. Der havde man altsaa det sproglige, det retslyndige og selv det saglige repræsenteret. Men der er visse Løbe, der ikke gaa i Udvalg, og i den Henseende haaber jeg, at de to Medlemmer, der i saa Fald bleve valgte, maatte kunne henvende sig til Regeringen, og at vedkommende Minister vilde yde sin Medvirkning. Det følger jo i øvrigt af sig selv, at blev der et saadant Redaktionsudvalg, vilde det jo ogsaa være i Stand til at henvende sig til Regeringen, hvis det var i Tvivl. Det er kun denne Henstilling, jeg skal tillade mig at gøre. Det er muligt, det kræver en nærmere Overvejelse i Forretningsudvalget; i saa Fald vilde jeg dog henstille at opsætte den Overvejelse til næste Samling.

Berg: Jeg onsker at bringe de ærede Forespørgere min personlige Tak — jeg har ikke Ret til at gøre det paa andres Begne — for deres Forespørgsel, og ikke mindre for den Maade, hvorpaa Forespørgselen er motiveret. Det har vist længe staaet klart for alle — for mit Vedkommende har jeg i Aar ved forskellige Lejligheder udtalt det — at det parlamentariske Liv føres under Former, hvorved Sproget kan komme til at lide ganske forfærdelig, selv om ingen har det i Sind, og Stylden egentlig strengt taget ikke kan paastydes nogen, i alt Fald ikke ubelukkende. Da den ærede Ordfører mindedes gamle Dage, hvor vi havde „Præsidenter“, „Komiteer“, „Amendement“, „Membrum“ og alt muligt, kom jeg i Tanke om et Ord fra den Tid af en Sprogmand, der sagde:

„Sig mig, du danske Mand, som Halsen
brak

midt i din lange Periode!

var det det Sprog, du lærte af din
Moder,

da du Livets første Toner drak?

Det var et ganske særligt Tilfælde, hvor naturligvis Bønderne her i Salen ikke vel kunde tumle alle de Sætninger, i hvilke der desuden vrimlede af lange fremmede Ord. Det var en Sprogrensningens Tid den Gang, det er sandt, og det er muligvis vanskeligt at komme tilbage dertil, selv om der er alle de Kvalifikationer ved det Sprog, vi bruge nu, som det ærede Medlem omtalte.

Ganske vist ramte hans Kritik os allesammen baade vor mundtlige Tale, og hvad vi føre i Pennen. Der er saa, meget saa af os, der befatte os med Lovgivningsvirksomheden, som ikke have Grund til at tage hver i sin egen Barm, naar en saa alvorlig Sag fremsættes, som der her er Tale om i Dag. Jeg var ikke klar over, hvorledes de ærede Forespørgere skulde komme fra denne dristige Forespørgsel — paa en Maade, idet det forekom mig, at selv om de kunde gødtgøre, at der var noget at gøre med Konseilspræsidenten indenfor hans Omraade, vilde Konseilspræsidenten, om ikke med samme Ret, saa dog med Føje, kunne stille en lignende Forespørgsel til begge Rigsdagens Ting. Smid- lertid forekommer det mig, at den meget ærede Ordfører overordentlig heldig kom over denne Vanskelighed, idet han begrundede sin Forespørgsel paa en Række Eksempler, hentede fra Lovforslag, som de ere udgaaede ikke fra os ringe dødelige, men fra Regeringens egne Hænder. Der holdt Forespørgeren sig jo, aabenbart paa et Felt, hvor den høje Konseilspræsident i Virkeligheden var forpligtet til at værges Regeringen, uden at han paa det Felt kunde vende sine Vaaben mod Rigsdagen eller noget af Tingene. Nu vil jeg indrømme, at Konseilspræsidenten erklærede, at han vilde tage de Spørgsmaal under Overvejelse og se, om der kunde gøres noget. Men det forekom mig, at denne Erklæring eller dette Løfte var saa overordentlig forbeholdent, og at Ministeren ligesom søgte en Undskyldning i, at der ikke var noget at gøre, og at man skulde paavise ham, hvorledes Regeringen skulde bære sig ad. Men her vil jeg dog gerne betone, at Forespørgerne staaende paa det Felt, have en overordentlig stor Styrke. Der er nemlig ikke de Vanskeligheder at overvinde, som naar vi komme bort fra Regeringen og ind i Rigsdagen. Det er jo dog sikkert overmaade let for en Regering til sine specielt saglige sagslyndige at søge et rent sprogligt Element af Jagmænd, som i Forening kunne udarbejde Lovene i en saadan Støbning, at ogsaa Modersmaalets Krav blive tilfredsstillende. Det er det samme, som den højtærede Konseilspræsident sagde, og med rette jagde, ogsaa kunde have været Tilfældet for de endelige Løbe, dersom vi havde haft Bestemmelsen i Oktoberforsætningen fra 1855, at